

Endródi Szabó Ernő

ELHATÁROZOD

ezt elhatározod; azt határozod el, hogy tested-lelked egész lényed kiszolgáltatod a magány titkos, belső parancsainak. írsz. magányod a szó magánya, a magányos szó titkos parancsainak kiszolgáltatottan írsz, fároszromok, forró bableves szaga és épülő temető a hang és szó között, a történés és gondolat között suvadó térben.

beléereszkedsz; behatolsz egy ismeretlen térbe, bolyhos, egérszürke, puhán csillogó terep, szélhárfa hangja. hangok. itt minden egyedi, egyszeri, önmagában létező, önmagát állító. érintetlen, szunnyadó érzékiség. ősz-érzékiség, testetlen nar-küszszosz a grammatika nélküli térben. ahogy lebegnek, találkoznak, sűrűsödnek, összetapadnak-szétválnak a hangok. a szó mélyén: a szó nélküli tér; történései: a hangok önállítása; a szó belső történései: a szó előtti, a szó mögötti tér történései, a végtelenné tágult magány történései —> bolyhos, egérszürke, grafitpuhán csillogó terep. belépsz a szó testébe, átlépsz egy szétnyíló hang küszöbén, behatolsz egy ismeretlen térbe.

írsz.

fölrüházod az ismeretlen teret. delejezed érzelmeiddel, földúsítod, megnevezed, szétbombázod, szétszabdald az egy-lényegű, egy-jelentésű, időtlen, szó előtti teret. elbuksz, elárulod; elárulod a magát állító magányt, a szó magányát, magányod, e végső tagadást, melybe hatalmasan dübörögve zúdul be a föltorlódott idő. folyamat.

írsz. árulóvá lettél, megnevezed a szavakat. megnevezés. az idő megnevez téged és megnevezi a szavakat, leveri, lemorzsolja hím-porukat, elszürkül varázsukat, összenyalazza érintetlen érzékiségüket. az idő meggyalazza a szavakat, kiszívja zsenge erejüket, folyékony agyvelejüket, szétfeszíti karcsú combjaikat az idő.

*légballon, pukkanások, karnevál és csend.
majd csend.*

BURNT NORTON-KOMMENTÁROK

(ÉG VELED!)

„Holtpontján a forgó világnak.
Se test, se testtelen...”

T. S. Eliot

1

[s majd az ájult zöld városok is kihűlnek reggelig
majd lépcsők kék korallerezete ablakok vizenyős
kígyószeme olvad háztető cserepe csorran szétfrocsög
s fagyott reggelben jégtéglakonfetti repül
szétpörög – de most még küllős kerek vitorlák
az égben és kábító beltengő a hold poshadt
torkolatvizében szurokszín éjszakagúlák alatt
dermedő falak s a rideg utcasarkokon fel-felnyihognak
az éjbezárt szederjes lovak és lehet tengericsikókat
szül majd a reggel a zúzott nyers hajnalszag...] az
ájult város is kihűl reggelig és elhallgatnak
hajadban a kis bársonyharmonikák fűhárfák éjjeli
zenéje utolsó hangja elzeng betegkék lepedékpaplan
lepi fullad meg-megráng tested mint halálraítélt
haza melyet a lélek (a hit) már csak vékony laza huzalokkal
tart csomózza egybe a széthullni kész sejteket mint
nagybeteg testeket rázza a szívtáj szűkülő kút-artériája
görcsösen rángva a kipangó vért az eldugult ereket
miközben kinn alvadtvérszínű napkövek fenik a bordó
hajnalkéseket fenik reggelig míg az űr fénytelen
virradattal egyszerre megtelik s a vér színű pengéknek
feszülnek a csupasz villanypózna-nyakak

a meztelen légben

pengeélléfémesedik az ablakkeret a
zuhogó árnyéknélküli fényben párkányra lépsz és az
átmetszett párázó érfalként kifeszülő hajnal
egyszerre megtelik
veled

2

*[pengeélléfémesedik az ablakkeret
 – mint fölrobbantott téli patak:
 lenn kőlavina jégtélzuhatag
 párkányra lépsz
 s a párázó alvadtvér-hajnal egyszerre
 megtelik – veled] és mintha ezer és ezer
 szökkenőgömb színes buborék böködné tested
 löködné szüntelen fölfelé ellebegsz a vonyító
 vashuzalok felett árkos kihunyt ablakszemek
 előtt mintha megannyi láthatatlanul lenyúló
 nap-antenna horga akadna meg benned húzná
 lebegtetné tested fel-felivel átfordul megdöccen
 emelkedik-süllyed zuhogó napcseppek fúrják át
 bőrödet járnak sercegve keresztbe-kasul benned
 kioldva véredből a könnyű gázokat megannyi apró
 húsbba zárt léghajóvá duzzasztva a feszülő ereket
 s idegdúcokat izomdübörgés inak motorja mint szárnyat
 lebegteti kezed s mintha ezernyi-ezer nap-antenna
 láthatatlan horgára akadva mintha egy hatalmas kéz
 csévélné szakadásig az áttetsző szálakat közeledik
 gyorsul egyre mint szép madárlátomás fölédlebeg
 és végül mintha már te állnál – rádzuhan
 az ég*

[NEVETÉSEDTŐL VISSZHANGZIK A SÍRKERT]

*lényedbe az elmúlással szeretnék végleg belopózni
ha meghalok föld alá viszem az arcod
szétázó fogsorom jéghideg vizekre
bolyhos férges csillámló hadára testálja ízed
szétszorgó szememből kimarja rideg agyaggá
oldja a föld lenti mosolyod*

*ó hogy szeretnek majd téged az izgó-mozgó
bomló épülő hasadó születő atomok
csontjaid ércek molekuláiban merevülnek
s gyűrűsférges palába vésett ívelt járata
őrzi csípőd hajlatát*

*zuzmó moha s üvegszárú fű szívja majd ki
testemből nedveid és*

*serény csermelyek mélyvizek földalatti patakok
hordják szét fülemből*

*s földmélyi üregek repedések visszhangozzák
vakond barlangja erősíti hangod*

*nevetésedtől visszhangzik a sírkert
és a sírkamra egyszerre megtelik – VELED*

